

Tunadalskyrkan 151129
 Första advent Matt 21:1-9
 "Hosianna!"

Det var orostider i landet, man levde under ockupation och missnöjet blev allt starkare. "Vi behöver någon som kan hjälpa oss och som kan se till att vi får tillbaks vårt land igen". Och den ene efter den andre dök upp, men det blev inget mer utav det.. Men så kom det en som hade en helt annan framtoning, som redan när han framträdde första gången förklarade att de profetior som stod i Skrifterna och som talade om att det skulle komma en befriare – en Messias gick i uppfyllelse med honom:

Herrens ande är över mig, ty han har smort mig till att frambära ett budskap till de fattiga, han har sänt mig att förkunna befrielse för de fångna och syn för de blinda, att ge de förtryckta frihet och förkunna ett nådens år från Herren. (Luk :18-19)

Och när Jesus sedan började vandra omkring i landet hände det mycket omkring honom, som gick bortom allt man hade sett förut, sjuka blev friska, de osedda blev sedda, de föraktade fick upprättelse, de som syndat fick förlåtelse, och ingen gick oberörd från mötet med honom. Visserligen var inte alla positiva, en del tyckte att det alldeles gick över styr och att det inte kunde få fortsätta, men många uppskattade det han gjorde och följde honom runt i landet kortare eller längre sträckor. Men förväntan på att han skulle ta över den mänskliga makten och befria folket kom på skam, det blev inget av det, även om han verkade ha alla förutsättningar för det, och en del tyckte nog att det dröjde för länge, att det blev lite "flummigt" när han talade: *mitt rike finns inom er, Guds rike tillhör barnen* – de som inte hade någon egen talan överhuvudtaget, *det är de fattiga som är saliga ty dem tillhör Guds rike*. Av sådant blir det ingen revolution. Man förväntade sig vapenmakt och ett agerande på högre nivå.

Men han blev ändå obekvämlig för de ledande religiösa ledarna, eftersom han utmanade dem och gång på gång fick dem att i sina försök att snärja honom komma till korta. Och eftersom han samlade många omkring sig, såg de sin makt hotad. Och det gick så långt att de bestämde sig för att försöka ta fast honom och döda honom. Och det är i sig mycket märkligt eftersom ett av buden säger: du skall inte

dräpa – men det hände i alla fall, så när Jesus och lärjungarna den här dagen kom till Jerusalem hade han en dödsdom över sig, och man hade uppmanat dem som mötte honom att rapportera det. Jesus visste vad som väntade och hade försökt förklara det för lärjungarna men de kunde inte ta in det. Och trots hotet över sig valde Jesus att framträda öppet och göra det på ett alldeles speciellt sätt, förmodligen vetande att de inte vågade göra något mot honom när så många var på hans sida.

I en profetia, som vi läste i början av gudstjänsten från profeten Sakarja (9:9) står det: *Se din konung kommer till dig, rättfärdig är han, seger är honom given, I ringhet kommer han, ridande på en åsna, på en ung åsnehingst.* Det här var ord som alla kunde och som också skapade en förväntan. Det skulle komma en kung som skulle hjälpa folket, samtidigt som man kanske undrade om åsnan, för en kung skulle ju komma på en ståtlig häst, se ner på sina undersåtar, och vara den ouppnåelige, som hade makt och myndighet.

Och plötsligt hände det: Jesus som annars aldrig själv satte sig i centrum utan mötte människorna när de kom till honom, fick tag på en åsna, satte sig på den och började rida nerför Olivbergets sluttning. Så långt kunde han naturligtvis ha regisserat det hela för att få det att stämma med profetians ord, men han kunde inte ha arrangerat det som hände sedan. Det var mycket folk i Jerusalem eftersom man firade påsk och det kom människor från hela den då kända världen. Ryktet om Jesus hade gått före honom och många både av de inhemska och de tillresta var nyfikna på honom. Och om man använder sin fantasi kan man riktigt höra upphetsningen och budet som går från mun till mun: Jesus är här, han kommer ridande på en åsna, och se hur man skyndar dit för att kanske få se en skymt av honom. De som tidigare fått hjälp av honom och förstått att han måste vara den av Gud utlovade började ropa Hosianna, Davids son, välsignad är han som kommer i Herrens namn, Hosianna i höjden. Och ropen spreds och fler och fler hängde på, vilken glädje det måste ha varit.

En glädje över att profetorden går i uppfyllelse, glädjen över att han visar sig öppet och kommer så att alla kan se honom, glädjen över att få uttrycka sina känslor utan restriktioner. Han hade ju förbjudit dem att göra det många gånger tidigare, men nu var det tillåtet. Hosianna Davids Son välsignad är du som kommer! Det är glädje, men

grundbetydelsen är Herre hjälp oss, Herre grip in och det fanns säkerligen också med- hjälp oss som individer, rädda vårt land.

Och där han rider ser han inte ovanifrån som om han kommit på en häst, han kommer i ögonhöjd och kan se åtminstone de närmast honom i ögonen och förmedla kärlek, omsorg och stöd. Och det var säkerligen mer än en som fick upprättelse och stöd den där dagen.

Gud vill möta oss till ande, kropp och själ och kan göra det på så många sätt, det viktiga är att vi är öppna för att ta emot och bereda att låta det få betyda något för oss.

Någon har sagt ungefär så här: Jag välkomnar Gud i mitt hjärta varje dag. Tron är inte gammal skåpmat, utan något som behöver vara fräscht varenda dag och då vi kan säga: javisst, Jesus i dag vill jag att du ska vara med mig, oavsett vad som händer om jag känner det eller inte, om jag förstår det eller inte, men jag väljer att ha dig med och ber om att du ska använda mig.

Och då kan det som hände den där dagen i Jerusalem få vara ett sätt att beskriva vad som skulle kunna vara vår funktion. Om man skulle ha gjort en arbetsbeskrivning skulle den kunnat ha se ut så här:
Lärjungarna: De som lydde och gjorde som Jesus sade, trots att det verkade underligt:

Åsnan: Den som fick bära Jesus och visa vem han var:

Folket: De som fick lovsjunga och hylla Jesus;

Jesus: Den som fick förmedla kärlek och frid och höll ihop alltihop.

Vilken arbetsbeskrivning kan passa in på dig och mig? Eller är det kanske så att det inte finns några skarpa gränser, utan att vi kan få göra både det ena och det andra. Att få vara den som gör som Jesus vill, även om det verkar konstigt. Och anledningen till att lärjungarna kunde göra det var ju att de litade på Jesus, hade förtroende för honom och att han visste vad han gjorde. Och då kanske också de där lite ovanliga sakerna han skickar iväg oss på, eller som vi ibland kan finna oss själva i, som kanske ibland går utanför det vi kallar vår komfortzom vara från honom och bli till välsignelse. Och så får vi öva upp vårt inre öra, så att vi förstår när det kommer från honom.

En annan gång får vi vara som åsnan som bär Jesus till andra. Vårt vittnesbörd om honom på många olika sätt kan få bli till hjälp för någon annan, kan skapa en tanke som lever vidare och som kanske i slutändan kan leda till ett ställningstagande för honom. Men lyckligtvis är det inte vi som bestämmer resultatet, utan vi får göra vår del och lita på att det finns kraft i gudsordet, och att det kan verka i både vårt och andra människors liv och situationer.

Och så kan vi få vara med och hylla honom, i kyrkan, i gemenskapen med andra kristna, hemma om vi sätter på kristen musik och inte minst i vår bön rikta oss mot honom i full förströstan på att *alla Guds löften har fått sitt ja genom honom. Därför säger vi också genom honom vårt Amen, Gud till ära. (2 Kor 1:20).*

Jesu arbete är kanske det enda vi inte kan ta över, men vi får vara med och bereda vägen för honom genom vårt liv, genom att leva i hans närhet och på ett enkelt naturligt sätt ha honom med i vår vardag.

Och så får vi den här adventssöndagen på nytt öppna vårt hjärtas tempelhus för honom, sjunga Hosanna inte bara av tradition utan också för att vi vet att han kommer oss till mötes precis där vi befinner oss och med de behov vi har, och så får vi i vår tur ge det vidare och be om att kunna möta dem som behöver vår hjälp och vårt stöd.

AMEN